

# РЕШЕНИЕ

№ 3333

гр. София, 19.05.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав**, в публично заседание на 20.04.2023 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Калин Куманов**

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9035** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.46а, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във връзка с чл.145 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Ш. А. И. Ал-У., гражданин на И., [дата на раждане] , подадена чрез адв.А., против Заповед УРИ № 5392 ПАМ-2171/16.09.2022 г., издадена от Началник на сектор "Незаконна миграция" при отдел "Миграция", СДВР, с която на оспорващия е наложена принудителна административна мярка "връщане до страна по произход - И."

В жалбата са изложени доводи, че оспорената заповед е издадена в противоречие със законовите разпоредби. Подателят ѝ счита, че същата е издадена без да са налице уредените в закона фактически предпоставки за нейното издаване. Релевира доводи, че заповедта е необоснована и немотивирана, издадена в противоречие с КЗПЧОС. Изтъква, че оспореният в акт не съответства на целта на закона. От Съда се иска да отмени оспорената заповед. В с.з. жалбоподателят се явява лично, представлява се от адв. А., който поддържа жалбата, моли Съда да отмени оспорената заповед, която според него не може да бъде изпълнена поради образувано по отношение на чужденеца производство за предоставяне на международна закрила. Не претендира разноси.

Ответникът - Началник на сектор "Незаконна миграция" при отдел "Миграция" в СДВР, чрез юк.В. моли Съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана.

Представя писмена защита и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР.

С. градска прокуратура чрез прокурор Д. дава заключение за неоснователност и недоказаност на жалбата.

Съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Оспорената заповед е издадена въз основа на Докладна записка рег.№ УРИ 5392р-2608/16.09.2022 г. по описа на отдел "Миграция" в СДВР, цитирана в заповедта и съставляваща неразделна част от нейните мотиви. На 15.09.2022 г. при извършена полицейска проверка, извършена на адрес в [населено място],[жк], [жилищен адрес] служители на О9 РУ-СДВР са установили гражданина на И. Ш. А. И. Ал-У., [дата на раждане] За същият от извършени справки в АИС, ползвани от отдел "Миграция", са установени следните факти:

За извършено нарушение на българското законодателство на основание чл.41, т.1 ЗЧРБ спрямо Ш. А. И. Ал-У. е издадена Заповед за налагане на ПАМ "Връщане до страна на произход" рег.№ 733/08.03.2015 г. на ГПУ-Е., като със Заповед рег.№ 734/08.03.2015 г. чужденецът е настанен в СДВНЧ. Чуждестранният гражданин е освободен и предаден на служители на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет поради подадена от него молба за предоставяне на международна закрила по реда на Закона за убежището на бежанците. Производството по предоставяне на международна закрила пред ДАБ приключва с отказ за предоставяне на убежище в Република България спрямо чужденеца. В тази връзка спрямо него е наложена ПАМ по чл.41, т.4 ЗЧРБ със Заповед рег.№ 1799/13.10.2017 г. по описа на ОМ-СДВР, като със Заповед рег.№ 1800/2017 г. чужденецът е настанен принудително в СДВНЧ при Дирекция "Миграция". Впоследствие е издадена заповед, с която принудителното настаняване е заменено с обезпечителна мярка по чл.44, ал.5, т.1 ЗЧРБ.

На 27.07.2018 г. чуждият гражданин е отведен принудително до ГКПП "Аерогара С.", откъдето е напуснал Република България с документ за пътуване НП № А2737010.

На 15.01.2019 г. чужденецът отново влиза в Република България с издадена виза "Д" на основание чл.15, ал.1 във вр.с чл.24, ал.1, т.18 ЗЧРБ, а във връзка със Заявление рег.№[ЕИК]/22.01.2019 г. същият е получил Разрешение за пребиваване до 05.02.2020 г. от ОДМВР– Б. като съпруг на българска гражданка – В. И., ЕГН: [ЕГН]. Чужденецът е регистриран с ЛНЧ: [ЕГН].

От справка в АИС – ГК е констатирано, че след получаване разрешението за пребиваване в Република България чужденецът многократно е преминавал през ГКПП на страната. Последното му напускане на Република България е на 18.09.2019 г. през ГКПП "Капитан А. шосе", като към датата на изготвяне на докладната записка – 16.09.2022 г. не са налични данни за регистрирано негово влизане в Република България. За неговата съпруга е установено, че същата има регистрирани многобройни пътувания, като за периода от 14.11.2020г. до 22.06.2022 г. тя е бил извън пределите на Република България.

На същата дата 16.09.2022 г. е проведена беседа с иракския гражданин и неговата съпруга, като същите са заявили, че са били известно време извън България, като са живели в И.. Посочено е от двамата, че са пропуснали да подадат последващо заявление за продължаване на разрешението за постоянно пребиваване на Ш. А. И. Ал-У.. Заявено е още, че жалбоподателя два пъти е подавал молба за издаване на виза, но е получил отказ и поради тази причина чужденецът и съпругата му взели решение

той да влезе нелегално на територията на Република България. Проведена беседа не е обективирана в отделен протокол, а информацията от същата възпроизведена изцяло в докладната записка /л.9, л.93/.

От извършена справка в АИС – Визи е установено, че чужденецът има постановени откази от Д.-М., както следва: през 2020 г. от Генерално консулство на Република България в И. и през 2021 г. по депозирана молба в Посолството на Република България в Т..

В тази връзка с докладната записка на Началник на сектор "Незаконна миграция" при Отдел "Миграция" е отправено предложение до Началника на отдел "Миграция" в СДВР да бъде издадена заповед за налагане на ПАМ - "Връщане до страна по произход" спрямо жалбоподателя, като на основание чл.34, ал.4 АПК да не бъдат прилагани нормите на чл.34, ал.3 АПК, както и на чужденеца да бъде определен срок за доброволно изпълнение на ПАМ.

Издадена е процесната Заповед № 5392 ПАМ – 2171/16.09.2022 г. на Началник сектор "Незаконна миграция" при отдел "Миграция" в СДВР, с която на основание чл.44, ал.1 във вр.с чл.41, т.1 от ЗЧРБ във вр.с чл.66, ал.1 ЗУБ и Заповед рег.№ 513з-9426/06.12.2018 г. на Директора на СДВР и Докладна записка рег.№ УРИ 5392Р-2608/16.09.2022 г. по описа на отдел "Миграция" в СДВР, на Ш. А. И. Ал-У. е наложена ПАМ – "връщане до страна на произход – И.", поради невъзможност на чужденеца да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред. Със заповедта на основание чл.39б, ал.1 във вр.с чл.39а, ал.1, т.1 ЗЧРБ административният орган е определил 14-дневен срок за доброволно напускане на страната от страна на чужденеца.

След издаване на оспорената заповед чужденецът е депозирал уведомление вх.№ 513000-58011/28.09.2022 г., че непосредствено след връчване на заповедта за налагане на ПАМ той е подал молба за предоставяне на международна закрила до ДАБ с вх.№ РД09-3583/26.09.2022 г. Към уведомлението е приложена молба за предоставяне на международна закрила /л.14/.

От ДАБ към МС по делото е представена административната преписка относно предоставяне на международна закрила на жалбоподателя /л.45/. Видно от същата производството по предоставяне на международна закрила спрямо чужденеца не е приключило с влязъл в сила административен акт. Представено е становище на мл.експерт в отдел ПМЗ - "О. К.", РПЦ – С., с което е предложено на Ш. А. И. Ал-У. да бъде отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут /л.48/. До Председателя на ДАБ във връзка с образуваното производство за предоставяне на международна закрила спрямо Ш. А. И. Ал-У. е депозирано писмо рег.№ М-26466/19.12.2022 г. "за" Директора на Специализирана дирекция "М", ДАНС, с което специализираният държавен орган е изразил отрицателно становище за предоставянето на международна закрила в Република България, тъй като ДАНС разполага с информация, че Ш. А. И. Ал-У. представлява заплаха за националната сигурност /л.64/.

Представена е Регистрационна карта на чужденец №[ЕИК]/03.01.2023 г., издадена от ДАБ на жалбоподателя, с приложено копие на национален паспорт /л.31-35/.

От Министерство на външните работи, дирекция "К. отношения" с писмо рег.№ 5844/13.02.2023 г. е предоставена информация за подадени от жалбоподателя заявления за издаване на визи за Република България през 2018 г., 2019 г. и 2021 г. /л.94/:

- Заявление за виза № 18014407, депозирано в Консулска служба в [населено място], Република Турция при условията на чл.24, ал.1, т.18 ЗЧРБ за издаване на виза "Д" на член на семейството на български гражданин. Визата е съгласувана и издадена на 11.01.2019 г.;

- Заявление за издаване на виза № 19014087, подадено в Консулска служба на Република България в И., Република Турция за частно посещение за краткосрочна виза за престой от 20.12.2019 г. до 19.03.2020 г. По това заявление е постановен Отказ за издаване на виза на основание чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ, тъй като чужденецът представлява заплахата за националната сигурност на Република България;

- Заявление № 21000661, депозирано в консулска служба на Република България в Т., Ислямска република И. при условията на чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ за издаване на виза "Д" на член на семейството на български гражданин. По това заявление е постановен Отказ за издаване на виза на основание чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, а именно, че чужденецът представлява заплахата за националната сигурност на Република България. Този отказ е обжалван. С влязло в сила Решение № 122 от 10.01.2022 г. на АССГ, постановено по адм.дело № 9765/2021 г., жалбата на Ш. А. И. Ал-У. е отхвърлена.

От Министерство на вътрешните работи с писмо рег.№ 812100-3486/24.02.2023 г. по делото е представена справка от АИС "Граничен контрол" относно регистрирани преминавания на границата на Република България от жалбоподателя и съпругата му В. В. И. за периода от 01.01.2013 г. до 14.02.2023 г. Съгласно тази справка последното излизане на жалбоподателя от Република България през ГКПП "Капитан А. Шоце" е на 18.09.2019 г. в 17:08 часа. За неговата съпруга от справката е видно, че има множество излизания и влизания през границата на Република България – от 11.02.2016 г. до 16.07.2022 г. /л.96/.

При така установеното от фактическа страна Съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законсьобразност. Същата е депозирана в преклузивния 14-дневен срок.

Заповедта е издадена от компетентен административен орган, в кръга на предоставените му правомощия. Съгласно чл.44, ал.1 ЗЧРБ ПАМ се налагат със заповеди на Председателя на ДА "Национална сигурност", директорите на ГД "Национална полиция", "Гранична полиция" и "Борба с организираната престъпност", директорите на Столичната и областните дирекции, директора на дирекция "Миграция", директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" на МВР или на оправомощени от тях длъжностни лица. Оспорената заповед е издадена в хипотезата на делегиране на правомощия, съгласно представена по делото Заповед № 513з-9426/06.12.2018 г. на Директора на СДВР (л.12). С тази заповед на основание чл.43, ал.4 ЗМВР във вр.с чл.44, ал.1 ЗЧРБ оправомощени да налагат ПАМ по чл.39а, ал.1 и чл.44, ал.5, ал.6, ал.9 и ал.13 ЗЧРБ, са държавните служители, заемащи следните длъжности: Началник на отдел "Миграция" при СДВР, Началник на сектор "Незаконна миграция" към отдел "Миграция" при СДВР; Началник на сектор "Законна миграция" към отдел "Миграция" при СДВР и Началник на сектор /главен оперативен дежурен/ към отдел "Оперативен дежурен център" при СДВР. По делото

във връзка с компетентността на административния орган е представено и Удостоверение рег.№ 513р-34542/26.04.2021 г. на отдел "Човешки ресурси" при СДВР, видно от което гл.инспектор С. Т. С. е назначен на длъжност Началник на сектор "Незаконна миграция" към отдел "Миграция" при СДВР, която длъжност изпълнява и към момента (л.13).

Актът е издаден в предписаната от закона форма и е мотивиран от фактическа и правна страна, вкл. с мотивите в Докладна записка рег.№ УРИ 5392р-2608/16.09.2022 г. по описа на отдел "Миграция" – СДВР, в която е отправено и предложението за налагане на ПАМ. Видно от представените по делото доказателства от страна на ответния орган, проведената беседа с чужденеца е отразена в изготвената докладна записка. Съдът намира, че липсата на изготвен отделен протокол за обективизиране на същата не е процесуално нарушение. Не е спорно между страните, че същата е проведена. Видно е от съдържанието на докладната записка, че е предложено заповедта за налагане на ПАМ да бъде издадена при условията на чл.34, ал.4 АПК, като не се спазват нормите на чл.34, ал.3 АПК. Съгласно чл.34, ал.4 АПК административният орган може да не приложи ал.1, 2 и 3 само в случай че решаването на въпроса не търпи отлагане, за да се осигури животът или здравето на гражданите или да се защитят важни държавни или обществени интереси. Административният орган отразява в мотивите на издадения акт причините за неприлагане на ал.1, 2 и 3. Безспорно от представените по делото доказателства се установява, че правилно административният орган е приложил тази норма. ДАНС е представила информация до М. и ДАБ, че жалбоподателят представлява заплаха за националната сигурност на Република България. Отделно от това, чужденецът е влязъл нелегално извън установения ред на територията на Република България, поради издадени откази за виза и поради изтекло разрешение за пребиваване на територията на Република България. Установи се още, че последно Ш. А. И. Ал-У. е напуснал Република България на 18.09.2019 г.

При тези факти и обстоятелства правилно е приложен чл.34, ал.4 АПК. Нормата регламентира участието на страните в производство, но въвежда изключение от установените правила, които гарантират правото на защита на участниците в административното производство, поради което следва да се тълкува *stricto sensu* и да се прилага само при наличие на установените в нея предпоставки.

Процедурата по прилагане на ПАМ по специалния закон (ЗЧРБ) с оглед характера и предназначението ѝ започва, развива се и приключва по почин на органа, който при формиране на завършващото я волеизявление, дължи преценка на плоскостта на дефинираното в чл.44, ал.2 ЗЧРБ конкретно проявление на принципа на съразмерност. Видно от доказателствата по делото, засегнатото лице е изслушано преди издаването на акта.

Доказателства, оборващи посочените по преписката данни, не са представени, независимо, че в съдебната фаза на производството жалбоподателят е запознат с административната преписка и е надлежно представяван от упълномощен от него адвокат. Отделно от това, спецификата на регулираните от ЗЧРБ обществени отношения и индивидуалната оценка на обстоятелствата по случая предопределя незабавното произнасяне на органа в защита на важен държавен и обществен интерес по смисъла на чл.34, ал.4 АПК, поради което допуснатото отклонение от общите правила на административния процес е оправдано от легитимна цел. Не е налице непропорционално засягане на процесуалните права на адресата на мярката, т.к.

същият е упражнил в пълна степен правото си на защита в производството по съдебен контрол /в този смисъл Решение № 1044 от 04.02.2022 г. на ВАС по адм.дело № 11781/2021 г., Решение № 2404 от 14.02.2020 г. на ВАС по адм.дело № 13483/2019 г., Решение № 10097 от 23.07.2020 г. на ВАС по адм.дело № 4794/2020 г. и др./

В хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено да са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил заповед в противния смисъл. Чужденецът адекватно е организиран за защитата си, поради което Съдът намира за спазено изискването по чл.12, т.1 от Директива 2008/115/ЕО за предоставяне на информация относно съществуващите правни средства за защита. При връчването ѝ заповедта е преведена на език, който лицето владее.

Следва изрично да се посочи, че оспорената заповед е издадена веднага след извършване на полицейската проверка на 15.09.2022 г. от органи на 09 РУ-СДВР, като от извършени справки в АИС е установено нелегално влизане на чужденеца в Република България, включително и поради системно нарушаване на българското законодателство от негова страна. В хода на тази проверка е установено още, че спрямо чужденеца има постановени откази за издаване на виза от М., включително и че е с изтекло разрешение за пребиваване в Република България /валидно до 05.02.2020 г./, както и че последното напускане на територията на Република България от негова страна е на 18.09.2019 г. и след това няма данни за влизане в страната.

Безспорно е, че спрямо жалбоподателя е налице висящо и неприключило производство за предоставяне на международна закрила, удостоверено с представената по делото от ДАБ при МС преписка. Не е спорно и обстоятелството, че молбата за предоставяне на международна закрила от страна на чужденеца е подадена до ДАБ при МС десет дни след издаване на процесната заповед за налагане на ПАМ "Връщане до страна на произход - И.". Този въпрос обаче би имал отношение при изпълнение на административния акт след неговото влизане в сила.

Безспорно в хода на процедурата по издаване на процесната заповед не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да я опорочават или да накърнят правата на чуждия гражданин.

Съдът не установи допуснато нарушение на чл.35 АПК, като оспореният административен акт е издаден при напълно изяснена фактическа обстановка.

Съдът намира издадената заповед и за материално законосъобразна. Съображенията в тази насока са следните:

Оспорената заповед е издадена на основание чл.41, т.1 ЗЧРБ, според която връщане се налага, когато чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред. По делото е безспорно, че Ш. А. И. Ал-У. е влязъл в Република България не по установения ред, като твърдения, а още по-малко доказателства за противното не са заявени, респективно не се представиха по делото.

Това води до извод, че е доказан юридическият факт, с проявлението на който правната норма свързва възникването на предметната компетентност на ответника да наложи принудителна административна мярка по чл.39а, ал.1, т.2 ЗЧРБ - връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна. Използваната в нормата на чл.41 ЗЧРБ глаголна форма "се налага" означава обвързана компетентност, при която административният орган упражнява правомощието си да наложи принудителна административна мярка по чл.39а, ал.1, т.2 ЗЧРБ – налице ли е невъзможност да се удостовери влизането на чужденец в страната по законоустановения ред, то ответникът е длъжен да наложи принудителна административна мярка "връщане". Следователно с издаването на оспорената заповед, ответният административен орган е упражнил предоставената му компетентност в съответствие с

материалния закон.

Съдът не споделя доводите за незаконосъобразност, изложени от жалбоподателя и неговия процесуален представител.

Наличието на образувано производство за предоставяне на особена закрила по ЗУБ (което в случая е образувано след издаване на оспорената заповед) само по себе си не е основание за незаконосъобразност на оспорената заповед за налагане на принудителна административна мярка "връщане до страна на произход - И.". Налице е законова гаранция за защита правата на молителя по ЗУБ. Съгласно разпоредба на чл.67, ал.1 и 2 ЗУБ наложената принудителна мярка не се привежда в изпълнение до приключване с влязло в сила решение на производството по предоставяне на убежище и наложената мярка се отменя, при придобиване от чужденеца на съответния статус по закона. Това законодателно решение безспорно е в съответствие с разпоредбата на чл. 7, § 1 от Директива 2005/85/ЕО на Съвета от 1.12.2005 г. относно минимални норми относно процедурата за предоставяне или отнемане на статут на бежанец в държавите-членки. Съгласно общностната норма кандидатът може да остане в държавата-членка единствено за целите на процедурата, докато решаващият орган се произнесе по молбата като изрично е посочено, че това право на оставане не представлява право на пребиваване.

Следователно по силата на изрична законова норма влезият в сила акт за налагане на принудителната мярка "връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна" не се изпълнява докато въпросът за статуса на лицето не е решен окончателно. Законодателят, за да гарантира правата на лицата, търсеци закрила, е създал императивен, независещ от преценката на административния орган или на съда механизъм за защита - забраната да се изпълнява влязъл в сила, включително и след съдебно оспорване, административен акт, преди да приключи производството по предоставяне на статут. Евентуалното предоставяне на статут по ЗУБ е нов юридически факт, релевантен за изпълнението на мярката, който при настъпването му е задължително да бъде съобразено от административния орган по силата на законовата норма. Преди да е настъпил обаче, нито административният орган, нито Съдът, са длъжни да го отчитат (Решение № 1995 от 09.02.2012 г. на ВАС по адм.дело № 4832/2011 г.). Започналото производство за предоставяне на международна закрила само по себе си, извън отчитането му като обстоятелство по чл.44, ал.2 ЗЧРБ релевантно за налагане на принудителна мярка, не е абсолютна пречка за провеждане на производство по налагане на ПАМ и за законосъобразността на акта, който я налага. Такава пречка е влязлото в сила решение за предоставяне на хуманитарен статут или статут на бежанец, каквото по делото, и до приключване на устните състезания в настоящата инстанция, не се представи. Напротив, видно от представените от ДАБ доказателства е, че образуваното производство спрямо чужденеца е висящо.

Не са налице твърдяните нарушения на нормата на чл.8 КЗПЧОС. Това, че съпругата на жалбоподателя е българска гражданка, не е довод за негово нарушено право. Административният орган издава съответната заповед за ПАМ "Връщане до страна на произход" при определени императивни предпоставки, уредени в нормата на чл.41 ЗЧРБ. Обстоятелството, че чужденецът има сключен брак с българска гражданка, следва да бъде обсъдено и взето предвид в производството по предоставяне на международна закрила по ЗУБ. Двете производства са отделни и се развиват по определен ред, уреден в различни закони.

Съдът намира още, че в процесния случай не е налице и нарушение на принципа "non refoulement", предвид наведените от чужденеца доводи за реално опасност за живота и здравето му при завръщането му в И., обективирани в негово уведомително писмо до ответния административен орган рег.№ 513000-58011/28.09.2022 г. /л.14/.

За да се позове на този принцип и на закрилата, която конвенцията и българският закон дават, чужденецът, след като е влязъл не по законоустановения ред в страната, пристигайки направо от територията, където са били застрашени животът и свободата му, е длъжен да се

представи незабавно на компетентните органи и да посочи уважителни причини за незаконното си влизане, съгласно нормата на чл. 4, ал. 5 от ЗУБ. Такива доказателства по делото не се представиха. Нещо повече, жалбоподателят е установен на територията на Република България на 15.09.2022 г., оспорената заповед е издадена на 16.09.2022 г., а молбата му за закрила е депозирана пред ДАБ на 26.09.2022 г. Фактът, че лицето твърди за своя страна по произход И., не обосновава автоматично нито извода, че идва от страна, в която са застрашени животът и свободата му, нито че връщането му в държавата, от която идва, застрашава живота и свободата му.

Ето защо жалбата като неоснователна следва да бъде оставена без уважение.

Ответникът своевременно е отправил искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение с писмена защита, приета в с.з. С изхода на делото искането е основателно. В тази връзка на основание чл.78, ал.8 ГПК във вр.с чл.37 ЗПП и чл.24 НЗПП на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Така мотивиран и на основание чл.46, ал.1 от ЗЧРБ и чл.172 от АПК, Административен съд-София град

### **Р Е Ш И:**

**ОТХВЪРЛЯ** жалбата на Ш. А. И. Ал-У., гражданин на И., [дата на раждане] , против Заповед УРИ № 5392 ПАМ-2171/16.09.2022 г., издадена от Началник на сектор "Незаконна миграция" при отдел "Миграция", Столична дирекция на вътрешните работи, с която на оспорвания е наложена принудителна административна мярка "връщане до страна по произход - И."

**ОСЪЖДА** Ш. А. И. Ал-У., гражданин на И., [дата на раждане] , да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: